

kan være mange andre gode Ting i Verden. Jeg tror f. Eks., at et statsvidenskabeligt og nationaløkonomisk Foredrag af det ærede Medlem kan være en fortræffelig Ting, men jeg tror ikke, at en eneste arbejdsløs, der sulter, vil være glad for at faa en Fribillet til dette Foredrag. Jeg tror, han vilde foretrække Mad.

Det var det, jeg mente, naar jeg i Gaar udtalte mig om de noget svævende Foredrag af de to ærede Medlemmer, og udtalte jeg mig virkelig med Varme — det skulde glæde mig, om jeg derved gjorde Indtryk paa det ærede Medlem, men det lader ikke til det —, var det, for at vi kunde faa en Ordning, der bragte Hjælpen saa snart som muligt. Det er det, det kommer an paa. Saa kan for Resten de Foredrag, de to ærede Medlemmer holde, være saa udmærkede, de være vil, det er dog ikke den Slags Ting, det kommer an paa i Øjeblikket. Det vilde være udmærket godt, om vi en Gang i Fremtiden kunde faa en Ordning saaledes, at der ikke blev Arbejdsløshed og Nød som nu, det er jeg selvfølgelig ganske inde paa, men nu skal der hjælpes og hjælpes hurtigst muligt.

Hyller: Jeg erindrer, at den ærede Ordfører, da vi havde Forslaget om Bipesten til Forhandling, udtalte sig meget varmt for dette Forslag og omtalte de Ulykker, Bipesten foraarsagede. Han var overordentlig glad ved, at man her kunde faa en Bevilling paa 10,000 Kr. til Bekæmpelse af dette Onde. Det kan jo være godt nok at ofre store Summer paa Dyrene, men den ærede Ordfører kunde gerne have tænkt lidt over, at ogsaa Menneskene have Krav. Af den store Del af de Arbejdere, der for Tiden gaa ledige, har man suget Honningen i de gode Aar. Det er altsaa en Art Pest, der for Tiden findes indenfor den store Arbejderstand. Om Dyr kan man sige, at naar de faa Sulteføde og daarlig Pleje, trives de ikke, og det skulde ikke undre mig, om den ærede Ordfører, hvis der atter kom Forslag om, at Staten skulde yde store Tilskud til Forbedring af Hestes, Køers og Svins Tilstand, vilde tiltræde Forslaget. Men jeg vil dog sige, at selv om der kom den Ulykke over Landet, at en Del Husdyr døde, vilde man kunne faa andre i Stedet, om end det vilde gaa ud over Agrarernes Pengepung. Men saaledes er det ikke med Arbejderne.

En stor Del af de Arbejdere, man har suget Honningen af, have ikke større Ind-

tægt, end at de lige kunne leve af den fra den ene Dag til den anden. De kunne ikke sætte Penge paa Rente og sikre sig mod de daarlige Tider, som det fra Modstanders Side saa ofte tilraades dem. Her i København er Arbejdernes gennemsnitlige Fortjeneste 1,200 Kr. om Aaret, og der vil ikke være noget at lægge til Side deraf, naar de skulle sikre sig i Sygekasser, Fagforenings- og Arbejdsløhedskasser. Det er et stort Kontingent, de maa afse dertil, og meget er dyrere i København end andre Steder. Vi staa nu overfor Arbejdsløsheden og vide, at Hundredtusinder lide Nød. Hvorledes vil det da gaa, naar vi vedtage Forslaget her om at yde en Hjælp af 50,000 Kr.? Vil det kunne sikre de arbejdsløse for en længere Tid? Jeg paastaar nej. De Penge ville øjeblikkelig blive forbrugte, og før Rigsdagen slutter, vil samme Nød være til Stede, som der nu er. Naar vi saa naa Sommeren, og der heller ikke er noget Arbejde for disse Tusinder af Arbejdere, hvor skulde de saa gaa hen? Det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Birck) udtalte, at før vi naa Aaret 1910, ville vi ikke kunne regne med at faa større Arbejder i Gang. Før vil Forholdet altsaa ikke kunne forbedres.

Saa henviser man ganske vist til, at denne Nødstilstand er noget, Kommunerne tage sig af, men Kommunerne Kasser kunne dog ogsaa en Gang tømmes. Og det forekommer mig, at Staten har den største Forpligtelse. Nogle af de Ulykker, der ere indtraadte, ere en Følge af Mangler ved Lovgivningen. Aktieselskaberne have skaltet og valtet med Kapitaler, som de havde Lyst til, uden at Lovgivningen har lagt Baand paa dem. Der er dannet Aktieselskaber uden Kapital, og dog sættes det op, som om de var kapitalstærke. Følgen bliver, at de faa stor Kredit, og kort Tid efter gaa de rabundus. Saadant er sket i Byggefagene og i mange andre Fag, men det er Arbejderne, der have maattet lide derunder. Og det er ikke blot den øjeblikkelige Nød, vi maa tænke paa. Der er Arbejdere, som i mange Aar have arbejdet for at skabe sig et godt og hyggeligt Hjem. Disse Hjem ødelægges nu under Arbejdsløsheden, og naar denne ophører, ere Arbejderne forarmede og skulle begynde for fra. Mange af de arbejdsløse ville fremtidig være elendigt stillede, svækkede paa Legeme og paa Helbred af Mangel paa Ernæring. Børnene og Hustruerne ere stillede paa samme Maade. Hvorledes skulle